

SEBASTIAN FITZEK

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ
Μάτια Ι

μετάφραση
Γιώτα Λαγουδάκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στη μνήμη του Rüdiger Kreklau**
Οι ονειροπόλοι είναι εκείνοι που αλλάζουν τον κόσμο
και όχι οι σχολαστικοί.

* Rüdiger Kreklau (1958-2006): Γερμανός ηθοποιός και ραδιοφωνικός παραγωγός.
(Σ.τ.Μ.)

Το παιχνίδι είναι ο πειραματισμός με τη σύμπτωση.
Νοβάλις

Από το τέλος ξεκινάω.
The Script

Επίλογος

Αλεξάντερ Τσόρμπαχ (Εγώ)

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΙΣΤΟΡΙΕΣ που είναι σαν θανάσιμες σπείρες και γαντζώνονται όλο και πιο βαθιά με σκουριασμένα άγκιστρα στη συνείδηση εκείνου που τις ακούει. Τις χαρακτηρίζω *perpetuum morbile*.^{*} Ιστορίες που δεν έχουν αρχίσει ποτέ και ούτε και θα τελειώσουν ποτέ, διότι το θέμα τους είναι ο αιώνιος θάνατος.

Κάποιες φορές τις αφηγείται ένα ασυνείδητο άτομο, το οποίο απολαμβάνει τη φρίκη που βλέπει στα μάτια του ακροατή του και τους εφιάλτες που σίγουρα θα προκαλέσουν – τη νύχτα, όταν είναι κανείς ξαπλωμένος μόνος στο κρεβάτι του και κοιτάζει το ταβάνι, επειδή δεν μπορεί να κοιμηθεί.

Κάθε τόσο βρίσκει κανείς ένα τέτοιο *perpetuum morbile* ανάμεσα στα δύο εξώφυλλα ενός βιβλίου, έτσι που μπορεί να του διαφύγει κλείνοντας το βιβλίο. Η συμβουλή που θέλω να σας δώσω από τώρα είναι η εξής: Μη διαβάσετε παρακάτω!

Δεν ξέρω πώς φτάσατε σε αυτές τις αράδες. Ξέρω μόνο

^{*} Λογοπαίγνιο με τη φράση «perpetuum mobile», που σημαίνει «αεικίνητο». (Σ.τ.Μ.)

ότι δεν προορίζονται για εσάς. Τα πρακτικά της φρίκης δεν θα έπρεπε να πέσουν στα χέρια κανενός. Ούτε καν στον μεγαλύτερο εχθρό σας.

Πιστέψτε με, μιλάω εκ πείρας. Δεν μπορούσα να κλείσω τα μάτια μου. Να αφήσω το βιβλίο στην άκρη. Διότι η ιστορία του άντρα που τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του σαν σταγόνες αίμα –η ιστορία του άντρα που σφίγγει πάνω του έναν παραμορφωμένο σωρό ανθρώπινης σάρκας, που μόλις λίγα λεπτά νωρίτερα ανέπνεε, αγαπούσε και ζούσε–, αυτή η ιστορία δεν είναι ταινία, δεν είναι θρύλος, δεν είναι βιβλίο.

Είναι η μοίρα μου.

Η ζωή μου.

Διότι ο άντρας που στο απόγειο του μαρτυρίου του αντιλαμβάνεται ότι ο θάνατος μόλις έχει αρχίσει – αυτός ο άντρας είμαι εγώ.

Τελευταίο κεφάλαιο. Το τέλος

*«Υπνε, που παίρνεις τα παιδιά,
έλα πάρε και τούτο...»*

«ΠΕΙΤΕ ΤΗΣ ΝΑ σταματήσει», ούρλιαξε ο επικεφαλής των ειδικών δυνάμεων μέσα στο δεξί μου αφτί.

*«Μικρό μικρό σου το 'δωσα,
μεγάλο φέρε μου το»*

«Να σταματήσει τώρα ΑΜΕΣΩΣ να τραγουδάει αυτό το καταραμένο τραγούδι».

«Ναι, ναι. Κατάλαβα. Ξέρω τι πρέπει να κάνω», απάντησα στο μικροσκοπικό ασύρματο μικρόφωνο, που μου είχε στερεώσει στο πουκάμισο ο τεχνικός της κινητής μονάδας ειδικών δυνάμεων πριν από λίγα λεπτά και μέσω του οποίου επικοινωνούσα με τον επικεφαλής της μονάδας. «Αν συνεχίσετε να μου φωνάζετε έτσι, θα βγάλω από το αφτί μου το κωλοακουστικό, συνεννοηθήκαμε;»

Πλησίαζα στη μέση της γέφυρας που περνούσε πάνω από την Α100. Ο αυτοκινητόδρομος της πόλης, έντεκα μέτρα από

κάτω μας, ήταν στο μεταξύ κλειστός και από τα δύο ρεύματα – περισσότερο για να προστατέψουν τους οδηγούς των αυτοκινήτων, παρά τη σαστισμένη γυναίκα που στεκόταν μπροστά μου σε απόσταση ενός λεωφορείου.

«Ανζελίκ;» φώναξα δυνατά το όνομά της. Χάρη στη σύνομη ενημέρωση, την οποία είχα λάβει στα προσωρινά κεντρικά των Ειδικών Δυνάμεων ήξερα ότι ήταν τριάντα επτά ετών, ότι είχε δύο προηγούμενες καταδικές για απόπειρα απαγωγής ανηλίκου και ότι, από τα τελευταία δέκα χρόνια, τουλάχιστον τα επτά τα είχε περάσει έγκλειστη σε ψυχιατρείο. Δυστυχώς, πριν από τέσσερις εβδομάδες ένας ψυχολόγος γεμάτος κατανόηση είχε συντάξει μια πραγματογνωμοσύνη η οποία πρότεινε την επανένταξή της στην κοινωνία.

Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε. Ορίστε τώρα!

«Θα πλησιάσω λίγο περισσότερο, αν δεν έχετε αντίρρηση», είπα και σήκωσα τα χέρια. Καμία αντίδραση. Ήταν ακουμπισμένη στο σκουριασμένο κιγκλίδωμα, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος της σαν κούνια. Κάθε τόσο έγερνε ελαφρώς προς τα εμπρός, έτσι που οι αγκώνες της να εξέχουν από τα κάγκελα.

Έτρεμα τόσο από την ένταση όσο και από το κρύο. Μπορεί η θερμοκρασία να ήταν μεν εκπληκτικά πάνω από το μηδέν για Δεκέμβρη μήνα, αλλά εγώ ένιωθα λες και ήμουν στη Σιβηρία. Τρία λεπτά εκεί έξω, στον αέρα, και νόμιζα ότι θα μου πέσουν τα αφτιά από το κρύο.

«Ανζελίκ;»

Τα χαλίκια έτριζαν κάτω από τις βαριές μου μπότες, κι εκείνη γύρισε για πρώτη φορά το κεφάλι της προς το μέρος μου· πολύ αργά, σαν σε αργή κίνηση.

«Το όνομά μου είναι Αλεξάντερ Τσόρμπαχ και θα ήθελα να σας μιλήσω».

Επειδή αυτή είναι η δουλειά μου. Σήμερα εκτελώ χρέη διαπραγματευτή.

«Δεν είναι πολύ όμορφο;» ρώτησε με τον ίδιο τραγουdistό τόνο με τον οποίο μόλις πριν από λίγο τραγουδούσε το παιδικό νανούρισμα.

Ύπνε, που παίρνεις τα παιδιά...

«Δεν είναι πολύ, πολύ όμορφο το μωρό μου;»

Συμφώνησα, παρόλο που από μακριά δεν μπορούσα να διακρίνω τι ήταν αυτό που έσφιγγε στην αδύνατη αγκαλιά της. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ένα μαξιλάρι τυλιγμένο ρολό, ένα διπλωμένο σεντόνι ή μια πάνινη κούκλα. Τόσο τυχεροί δεν ήμασταν όμως. Στα χέρια της κρατούσε κάτι ζωντανό, κάτι ζεστό. Δεν το έβλεπα μεν ακόμη, το άκουγα όμως.

Το ηλικίας έξι μηνών μωρό έκλαιγε. Κάπως αδύναμα, αλλά τουλάχιστον έκλαιγε.

Αυτή ήταν μέχρι τώρα η καλύτερη είδηση της ημέρας.

Η άσχημη είδηση ήταν ότι το βρέφος είχε μόνο λίγα λεπτά ζωής.

Να πάρει, Ανζελίκ. Αυτή τη φορά διάλεξες το λάθος μωρό, από κάθε άποψη.

«Και πώς το λένε το ομορφούλι;» ρώτησα, προσπαθώντας να ανοίξω κουβέντα μαζί της.

Εξαιτίας μιας αποτυχημένης έκτρωσης, η γυναίκα αυτή δεν μπορούσε να κάνει παιδιά. Γεγονός που την έκανε να χάσει τα λογικά της. Τώρα ήταν η τρίτη φορά που απήγαγε ένα ξένο μωρό, προκειμένου να το παρουσιάσει για δικό της. Και ήταν η τρίτη φορά που εντοπίστηκε από περαστικούς κοντά στο νοσοκομείο. Σήμερα χρειάστηκε μισή ώρα μέχρι

ένας κούριερ με ποδήλατο να προσέξει στη γέφυρα την ξυπόλυτη γυναίκα με το μωρό που έκλαιγε.

«Δεν του έχουμε δώσει όνομα ακόμη», είπε η Ανζελίκ. Η διαδικασία της απώθησης είχε προχωρήσει τόσο πολύ, ώστε εκείνη τη στιγμή ήταν απόλυτα πεπεισμένη ότι το μωρό που κρατούσε στην αγκαλιά της ήταν σπλάχνο της. Ήξερα ότι δεν είχε νόημα να προσπαθήσω να την πείσω για το αντίθετο. Αυτό που δεν είχαν μπορέσει να επιφέρουν επτά χρόνια εντατικής θεραπείας σίγουρα δεν θα το κατάφερνα εγώ μέσα σε επτά λεπτά – δεν είχα άλλωστε καμία τέτοια πρόθεση.

«Πώς σας φαίνεται το Χανς;» της πρότεινα. Η απόσταση που μας χώριζε τώρα ήταν το πολύ δέκα μέτρα.

«Χανς;» Τράβηξε το ένα της χέρι και ανασήκωσε την κουβέρτα. Ανακουφισμένος, άκουσα το μωρό να κλαίει.

«Ωραίο ακούγεται», είπε η Ανζελίκ αφηρημένα. Έκανε ένα μικρό βήμα προς τα πίσω και πλέον δεν στεκόταν τόσο κοντά στο κιγκλίδωμα. «Όπως ο *Τυχερός ο Χανς*».*

«Ναι», συμφώνησα μαζί της και έκανα προσεκτικά ακόμα ένα βήμα προς τα εμπρός.

Εννέα μέτρα.

«Ή όπως ο Χανς από το άλλο παραμύθι».

Γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξε με απορία. «Ποιο άλλο παραμύθι;»

«Αυτό που μιλάει για τη νύμφη Οντίν».

Για να είμαστε ακριβείς, επρόκειτο μάλλον για έναν αρχαίο γερμανικό μύθο παρά για παραμύθι, αυτό όμως ήταν ασήμαντο προς στιγμήν.

* Παραμύθι των αδελφών Γκριμ, το οποίο στα ελληνικά έχει τον τίτλο «Ο τυχερός ο Γιάννης». (Σ.τ.Μ.)

«Οντίν;» Έκανε έναν μορφασμό απορίας. «Δεν την ξέρω». «Όχι; Θα πρέπει να σας το διηγηθώ. Είναι πάρα πολύ ωραίο».

«Τι σκοπεύετε να κάνετε; Έχετε τρελαθεί τελείως;» ούρλιαξε ο επικεφαλής των Ειδικών Δυνάμεων στο δεξί αφτί μου.

Οκτώ μέτρα. Βήμα βήμα πλησίαζα στη μικρή της περιοχή.

«Η Οντίν ήταν ένα θεϊκό πλάσμα, μια νύμφη τόσο όμορφη, που όμοιά της δεν υπήρχε. Ερωτεύτηκε παράφορα τον ιππότη Χανς».

«Ακούς, αγάπη μου; Είσαι ιππότης!»

Το μωρό αντέδρασε σκούζοντας δυνατά.

Ανέπνεε συνεπώς ακόμη. Δόξα τω Θεώ.

«Ναι, αλλά ο ιππότης ήταν τόσο όμορφος, που όλες οι γυναίκες έτρεχαν από πίσω του», συνέχισα να λέω. «Και δυστυχώς ερωτεύτηκε μια άλλη γυναίκα και εγκατέλειψε την Οντίν».

Επτά μέτρα.

Περίμενα μέχρι να ακούσω πάλι το μωρό να κλαίει κι έπειτα συνέχισα: «Ο πατέρας της Οντίν, ο Ποσειδώνας, ο θεός της θάλασσας, εξοργίστηκε τόσο πολύ, ώστε καταράστηκε τον Χανς».

«Τον καταράστηκε;» Η Ανζελίκ σταμάτησε να κουνάει το μωρό.

«Ναι. Στο εξής ο Χανς δεν μπορούσε πια να αναπνέει ασυνείδητα από μόνος του. Έπρεπε να συγκεντρώνεται σ' αυτό».

Γέμισα τα πνευμόνια μου με τον παγωμένο αέρα και τον έβγαλα πάλι λίγο λίγο καθώς μιλούσα. «Εισπνοή. Εκπνοή. Εισπνοή. Εκπνοή». Ο θώρακάς μου ανεβοκατέβαινε έντονα.

«Αν ο Χανς δεν σκεφτόταν έστω και μία φορά ότι έπρεπε να αναπνεύσει, θα πέθαινε».

Έξι μέτρα.

«Πώς τελειώνει το παραμύθι;» ρώτησε δύσπιστα η Ανζελίκ, ενώ εγώ την είχα πλησιάσει σε απόσταση ενός αυτοκινητού. Φαινόταν, ωστόσο, ότι τη δυσαρεστούσε λιγότερο το γεγονός πως βρισκόμουν τόσο κοντά της, παρά η τροπή που είχε πάρει το παραμύθι.

«Ο Χανς κάνει τα πάντα για να μην αποκοιμηθεί. Παλεύει με τη νύστα, αλλά στο τέλος τα μάτια του κλείνουν».

«Πεθαίνει;» ρώτησε εκείνη ξέπνοα. Όλη η χαρά είχε εξαφανιστεί από το καταβεβλημένο πρόσωπό της.

«Ναι. Γιατί στον ύπνο του είναι αναπόφευκτο ότι θα ξεχάσει να αναπνεύσει. Κι αυτό σημαίνει τον θάνατό του».

Στο αφτί μου ακούστηκε ένα τριξίμο, αυτή τη φορά όμως ο επικεφαλής των Ειδικών Δυνάμεων δεν μίλησε. Εκεί έξω δεν ακουγόταν τίποτε άλλο εκτός από το μακρινό βουητό της κίνησης στην πόλη. Ένα σμήνος μαύρα πουλιά κινήθηκε πάνω από το κεφάλι μας με κατεύθυνση προς τα ανατολικά.

«Αυτό όμως δεν είναι ωραίο παραμύθι». Η Ανζελίκ έσκυψε λίγο προς τα εμπρός, κουνώντας τώρα με όλο της το σώμα το μωρό που έσφιγγε δυνατά πάνω της. «Καθόλου ωραίο».

Άπλωσα το χέρι μου και πλησίασα ακόμα περισσότερο. «Όχι, δεν είναι. Και στην πραγματικότητα δεν είναι καν παραμύθι».

«Και τι είναι;»

Έκανα μια παύση και περίμενα να ακούσω πάλι κάποιο σημάδι ζωής του μωρού. Τίποτα όμως. Μόνο σιωπή. Το στόμα μου είχε στεγνώσει τελείως όταν της είπα: «Είναι η αλήθεια».

«Η αλήθεια;»

Κούνησε αποφασιστικά το κεφάλι της αρνητικά, σαν να διαισθανόταν τι ήθελα να της πω τώρα.

«Ανζελίκ, ακούστε με, σας παρακαλώ. Το μωρό που κρατάτε στην αγκαλιά σας πάσχει από το σύνδρομο Οντίν, μια αρρώστια που έχει πάρει το όνομά της από το παραμύθι που μόλις σας διηγήθηκα».

«Όχι!»

Κι όμως.

Το τραγικό ήταν ότι δεν έλεγα κάποιο στρατηγικό ψέμα. Το σύνδρομο Οντίν είναι μια σπάνια πάθηση του κεντρικού νευρικού συστήματος, κατά την οποία τα παιδιά που νοσούν από αυτή πνίγονται όταν δεν επικεντρώνονται στην αναπνοή τους. Μια σοβαρή, άκρως επικίνδυνη ασθένεια. Στην περίπτωση του Τιμ (αυτό ήταν το πραγματικό όνομα του βρέφους) η αναπνευστική του λειτουργία στις φάσεις που ήταν ξύπνιος μόλις που επαρκούσε για να εξασφαλίζει στο μικρό του σώμα την αναγκαία ποσότητα οξυγόνου. Αλλά όταν κοιμόταν έπρεπε να του παρέχεται τεχνητή αναπνοή.

«Είναι το παιδί μου», διαμαρτυρήθηκε η Ανζελίκ, πάλι με εκείνη τη νανουριστική φωνή.

Ύπνε, που παίρνεις τα παιδιά...

«Κοιτάξτε πόσο γαλήνια γλυκοκοιμάται στην αγκαλιά μου».

Ω Θεέ μου, όχι. Είχε δίκιο. Το μωρό δεν ακουγόταν πια καθόλου.

Μικρό μικρό σου το 'δωσα, μεγάλο φέρε μου το.

«Ναι, το μωρό σας είναι, Ανζελίκ», είπα έντονα και πλησίασα άλλο ένα μέτρο. «Δεν το αμφισβητεί κανένας αυτό. Αλλά δεν πρέπει να κοιμηθεί, ακούτε; Αλλιώς θα πεθάνει, όπως ο Χανς του παραμυθιού».

«Όχι, όχι, όχι!» Κούνησε πεισματικά το κεφάλι της. «Το μωρό μου δεν ήταν κακό. Δεν το καταράστηκε κανείς».

«Όχι, σίγουρα όχι. Είναι, όμως, άρρωστο. Δώστε το μου, σας παρακαλώ, και οι γιατροί θα κάνουν πάλι καλά το αγοράκι σας».

Τώρα ήμουν πλέον τόσο κοντά της, ώστε μύριζα τη γλυκερή, κάπως ταγκή μυρωδιά των άλουστων μαλλιών της. Την οσμή της πνευματικής και σωματικής παρακμής που είχε ποτίσει κάθε ίνα της φτηνής αθλητικής της φόρμας.

Γύρισε προς το μέρος μου και για πρώτη φορά κατάφερα να ρίξω μια ματιά στο μωρό. Στο κάπως κόκκινο, στο μικροσκοπικό... στο *κοιμισμένο* του πρόσωπο. Τρομαγμένος, κοίταξα την Ανζελίκ. Και τότε μου έρχεται εκείνη η σκέψη.

«*Να πάρει, όχι, μην το κάνετε!*» ούρλιαξε η φωνή του επικεφαλής των Ειδικών Δυνάμεων στο αφτί μου, που εκείνη τη στιγμή δεν την άκουγα καν. «Κατεβάστε το. Κατεβάστε το αμέσως!»

Αυτή και τις επόμενες φράσεις τις είδα αργότερα στα πρακτικά της επιχείρησης, που μου έδειξε ο επικεφαλής της επιτροπής ερευνών.

Σήμερα, επτά χρόνια μετά από την ημέρα που κατέστρεψε τη ζωή μου, δεν είμαι πια σίγουρος ότι πράγματι είχε συμβεί αυτό.

Αυτό.

Εκείνο το κάτι στο βλέμμα της. Η έκφραση της απόλυτης, εντελώς απελπισμένης αυτογνωσίας. Τότε όμως ήμουν σίγουρος.

Πείτε το προαισθηση, διαίσθηση, έκτη αίσθηση. Είναι αυτό που είναι, κι εγώ το ένιωθα με όλες μου τις αισθήσεις: Τη στιγμή όμως που η Ανζελίκ γύρισε προς το μέρος μου, συνειδητοποίησε την ψυχική διαταραχή της. Αναγνώρισε τον εαυτό της. Ήξερε ότι ήταν άρρωστη. Ότι το μωρό δεν ήταν

δικό της. Και ότι δεν θα της το ξανάδινα πίσω αν το έπαιρνα στα χέρια μου.

«Σταματήστε. Μην κάνετε βλακείες, που να πάρει!»

Είχα αρκετή εμπειρία από τις προπονήσεις μου στο μποξ, ώστε να ξέρω τι πρέπει να προσέχει κανείς στον αντίπαλό του αν θέλει να μαντέψει εκ των προτέρων τις κινήσεις του. Τους ώμους του! Και οι ώμοι της Ανζελίκ κινήθηκαν προς μια κατεύθυνση που άφηνε περιθώριο για μία και μόνο ερμηνεία, αφού άνοιγε τώρα σιγά σιγά τα χέρια της.

Τρία μέτρα. Μόνο άλλα τρία αναθεματισμένα μέτρα.

Ήθελε να πετάξει το μωρό από τη γέφυρα.

«Πετάξτε το όπλο. Επαναλαμβάνω: Πετάξτε αμέσως το όπλο».

Και γι' αυτό δεν έδωσα σημασία στη φωνή που ακουγόταν στο κεφάλι μου, παρά έστρεψα το όπλο μου κατευθείαν στο μέτωπό της.

Και πυροβόλησα.

Τις περισσότερες φορές αυτή τη στιγμή ξυπνάω φωνάζοντας και για πολύ λίγο χαίρομαι που όλα αυτά δεν ήταν παρά ένας εφιάλτης. Μέχρι να απλώσω το χέρι μου και να ψηλαφίσω το άλλο μισό του κρεβατιού, που είναι άδειο. Μέχρι να μου έρθει στον νου ότι τα γεγονότα αυτά πράγματι συνέβησαν. Ήταν η αιτία που έχασα τη δουλειά μου, την οικογένειά μου και την ικανότητα να κοιμάμαι τις νύχτες χωρίς να ξυπνάω από τους εφιάλτες.

Από εκείνον τον πυροβολισμό και μετά ζω με τον φόβο. Έναν καθαρό, παγερό φόβο που διαπερνά τα πάντα· το συμπτώκνωμα από το οποίο τρέφονται τα όνειρά μου.

Τότε, πάνω στη γέφυρα, σκότωσα έναν άνθρωπο.

Κι όσο κι αν προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι έτσι έσωσα μια άλλη ψυχή, άλλο τόσο βέβαιος είμαι ότι αυτό δεν ισχύει. Διότι ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αν τότε είχα κάνει λάθος; Ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αν η Ανζελίκ δεν είχε καμία πρόθεση να κάνει κακό στο μωρό; Μήπως είχε ανοίξει τα χέρια της απλώς για να μου δώσει το παιδί; Τη στιγμή που η σφαίρα που της έριξα διαπέρασε το κρανίο της. Τόσο γρήγορα, ώστε ο εγκέφαλός της δεν πρόλαβε να στείλει το σήμα για να χαλαρώσει ακόμα περισσότερο τα χέρια της. Τόσο γρήγορα, ώστε πρόλαβα να πιάσω το μωρό προτού γλιστρήσει από τα νεκρά χέρια της.

Ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα, λοιπόν, αν τότε, πάνω στη γέφυρα, σκότωσα έναν αθώο άνθρωπο;

Τότε, αυτό ήταν σίγουρο, κάποια μέρα θα πλήρωνα το λάθος μου.

Το ήξερα. Μόνο που δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι αυτή η μέρα θα ερχόταν τόσο σύντομα.

Κεφάλαιο 83

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΠΙΣΚΕΦΤΗΚΑ με τον γιο μου αυτό το μέρος, για το οποίο λένε ότι δεν υπάρχει καλύτερο στο Βερολίνο για να πεθάνει ένα παιδί.

«Αλήθεια; Το ελικόπτερο;» ρώτησα και έδειξα με το πιγούνι την ανοιγμένη κούτα που κατέβαζα στον μακρύ διάδρομο. «Το σκέφτηκες καλά; Όπως και να 'χει, είναι ένα Captain-Jack-Heli με Powerboost».

Ο Γιούλιαν έγνεψε ζωηρά, ενώ με τα δυο του χέρια έσερνε πάνω στο λινόλαιο την ξέχειλη τσάντα του Ikea.

Του είχα προσφέρει επανειλημμένως τη βοήθειά μου, ήθελε όμως να διασχίσει οπωσδήποτε μόνος του το νοσοκομείο, κουβαλώντας τον βαρύ σάκο. Τυπική περίπτωση φαντασιώσεων του τύπου «είμαι αρκετά δυνατός», που κυριεύει κάποια στιγμή όλα τα αγόρια, κάπου μεταξύ της φάσης του «δεν θέλω να το κάνω μόνος μου» και του «δεν με παρατάτε όλοι σας».

Το μόνο που μπορούσα να κάνω χωρίς να θίξω την περηφάνια του ήταν να περπατάω λίγο πιο αργά.

«Δεν μου χρειάζεται άλλο!» είπε αποφασιστικά ο Γιούλιαν. Έπειτα άρχισε να βήχει. Στην αρχή ακούστηκε απλώς σαν να

είχε πνιγεί, μετά όμως ο βήχας γινόταν όλο και πιο βραχνός.
«Όλα εντάξει, νεαρέ;» Άφησα την κούτα κάτω.

Ήδη από τη στιγμή που πήγα να τον πάρω από το σπίτι, πρόσεξα ότι το πρόσωπό του ήταν κόκκινο, ο Γιούλιαν όμως κουβάλησε τελείως μόνος του τη βαριά τσάντα στον κήπο, κι έτσι υπέθεσα ότι το ιδρωμένο χέρι του και οι υγρές μπουκλες που κολλούσαν στον αυχένα του οφείλονταν στην εν λόγω προσπάθεια.

«Είσαι ακόμη κρυωμένος;» ρώτησα ανήσυχος.

«Εντάξει είμαι, μπαμπά». Έσπρωξε το χέρι μου όταν θέλησα να το ακουμπήσω στο μέτωπό του.

Μετά άρχισε να βήχει πάλι, αλλά ακούστηκε πράγματι κάπως καλύτερα από πριν.

«Πήγατε με τη μαμά στον γιατρό;»

Ίσως να πρέπει να σου κάνουμε ένα τσεκάπ, αφού είμαστε στο νοσοκομείο.

Ο Γιούλιαν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Όχι, μόνο...» Κόμπιασε, κι εγώ ένιωσα την οργή να φουτώνει μέσα μου.

«Μόνο τι;»

Απέστρεψε με τύψεις το βλέμμα του κι έπιασε τα χερούλια της τσάντας.

«Μια στιγμή, μη μου πεις ότι πήγατε πάλι σ' αυτόν τον σαμάνο;»

Έγνεψε ντροπαλά, σαν να μου ομολογούσε ότι είχε κάνει κάτι κακό. Μόνο που στην προκειμένη περίπτωση δεν έφερε καμία απολύτως ευθύνη. Η μητέρα του ήταν εκείνη που στρεφόταν όλο και περισσότερο σε λύσεις του αποκρυφισμού και προτιμούσε να πάει τον γιο μας σε κάποιον Ινδό θαυματουργό γκουρού παρά στον ωτορινολαρυγγολόγο.

Πριν από πολύ καιρό, όταν ερωτεύτηκα τη Νίκη, έβρισκα ακόμη χαριτωμένες τις τρέλες της, μου φαινόταν μάλιστα διασκεδαστικό όταν ήθελε να διαβάσει το μέλλον μου από τις γραμμές του χεριού μου ή όταν μου αποκάλυψε ότι σε μια προηγούμενη ζωή της ήταν σκλάβα στην Ελλάδα. Με τα χρόνια, όμως, οι αθώες ιδιοτροπίες της έγιναν μεγάλες λότητες, που συνέβαλαν εν μέρει στο γεγονός ότι απομακρύνθηκα από εκείνη πρώτα ψυχικά και μετά σωματικά. Τουλάχιστον προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου γι' αυτό, ώστε να μη φέρω εγώ όλη την ευθύνη για τον αποτυχημένο γάμο μας.

«Και τι είπε αυτός ο κομπογιά... αυτός ο σαμάνος;» ρώτησα, προσπαθώντας να πλησιάσω τον γιο μου. Έπρεπε να καταβάλω προσπάθεια για να μην ακουστώ επιθετικός. Ο Γιούλιαν θα το έπαιρνε προσωπικά, και άλλωστε πραγματικά δεν έφταιγε που η μητέρα του δεν πίστευε ούτε στη συμβατική ιατρική ούτε στη θεωρία της εξέλιξης.

«Είπε ότι τα τσάκρα μου δεν είναι φορτισμένα σωστά».

«Τα τσάκρα;»

Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι.

Ε, βέβαια. Τα τσάκρα. Πώς δεν το σκέφτηκα και μόνος μου; Προφανώς αυτός ήταν ο λόγος που ο γιος μας έσπασε πριν από δύο χρόνια τον καρπό του κάνοντας σκέιτμπορντ, απηύθυνα μια βουβή διάλεξη στη Νίκη. Ήδη τότε είχε ρωτήσει τον χειρουργό αν η νάρκωση θα μπορούσε να αντικατασταθεί με ύπνωση.

«Κάτι πρέπει να πεις», είπα για να αλλάξω θέμα και έδειξα τον αυτόματο πωλητή αναψυκτικών. «Τι θέλεις;»

«Μια κόλα».

Έγινε. Μια κόλα.

Η Νίκη θα μου έπαιρνε το κεφάλι, αυτό ήταν βέβαιο.

Η εν διαστάσει σύζυγός μου ψώνιζε μόνο σε μαγαζιά με οικολογικά προϊόντα και σουπερμάρκετ με βιολογικά είδη· ένα χημικό αναψυκτικό με καφεΐνη εγγυημένα δεν υπήρχε στη λίστα με τα ψώνια της.

Εντάξει, αλλά τσάι από μάραθο σίγουρα δεν έχει εδώ, σκέφτηκα και έβαλα το χέρι στην τσέπη του μπουφάν μου για να βγάλω το πορτοφόλι μου. Μια απρόσμενη φωνή πίσω μου, νεανική κι ωστόσο κουρασμένη, με έκανε να πεταχτώ τρομαγμένος.

«Τι έκπληξη, οι Τσόρμπιαχ!»

Η ξανθιά νοσοκόμα, που λόγω του εντυπωσιακού πίρσινγκ που είχε στο πάνω χείλος τη θυμόμουν ακόμη αμυδρά από την τελευταία μας επίσκεψη πέρυσι, είχε εμφανιστεί από το πουθενά και στεκόταν τώρα με το πολύχρωμα ζωγραφισμένο τρέιλερ με το τσάι στον διάδρομο του νοσοκομείου.

«Γεια σου, Μόνι», είπε ο Γιούλιαν, που προφανώς την αναγνώρισε. Του χάρισε ένα καλά εξασκημένο χαμόγελο του τύπου «οι μικροί ασθενείς είναι φιλαράκια μου». Έπειτα το βλέμμα της έπεσε στις αποσκευές μας.

«Τόσο πολλά φέτος;»

Έγνεψα αφηρημένα, επειδή δεν είχα βρει ακόμη το πορτοφόλι μου.

Όχι, Θεέ μου! Όλα μου τα χαρτιά, οι πιστωτικές μου, ακόμα και η κάρτα-κλειδί, χωρίς την οποία δεν έμπαινα στην αίθουσα με τα γραφεία.

Θυμήθηκα ότι την προηγούμενη, που στεκόμουν μπροστά στον αυτόματο πωλητή στην αίθουσα σύνταξης, το είχα. Θα έπαιρνα όρκο ότι το είχα ξαναβάλει στην τσέπη μου. Τώρα όμως είχε εξαφανιστεί.

«Ναι, κάθε χρόνο τα παιχνίδια γίνονται όλο και περισσότερα», ψέλλισα και εκνευρίστηκα την ίδια στιγμή που ακούστηκα τόσο ενοχικός. Μπορεί με την πρώτη ματιά να αντιστοιχούσε στο τυπικό κλισέ χωρισμού, αλλά πράγματι ανέκαθεν μου άρεσε να κάνω δώρα στον γιο μου. Και βέβαια, ένα συναρμολογούμενο ξύλινο τρακτέρ θα ήταν από παιδαγωγική άποψη πολύ πιο χρήσιμο απ' ό,τι το νεροπίστολο που έφεγγε στο σκοτάδι και που μόλις έβγαλε η νοσοκόμα από την τσάντα του Ikea. Αλλά το «παιδαγωγικά χρήσιμο» ήταν ένα επιχείρημα με το οποίο οι γονείς μου με είχαν βασανίσει αρκετά, οι οποίοι δεν ήθελαν με τίποτα να καταλάβουν γιατί χρειαζόμουν ένα γουόκμαν ή ένα ποδήλατο BMX, μόνο και μόνο επειδή όλοι οι φίλοι μου κυκλοφορούσαν μ' αυτά. Πείτε με επιτόλαιο, αλλά ήθελα να γλιτώσω τον γιο μου από αυτή τη μοίρα του περιθωριοποιημένου, πράγμα που δεν σήμαινε ότι του αγόραζα κάθε βλακεία απλώς και μόνο για να νιώθει ότι είναι μέσα στα πράγματα. Αλλά δεν τον έστελνα με άδεια χέρια στη δαρβινική μάχη για επιβίωση, στον αγώνα που διεξάγεται κάθε μέρα εκ νέου στα σχολικά προαύλια.

Η Μόνι στο μεταξύ είχε πιάσει μια κούκλα Spider-Man. «Το θεωρώ πραγματικά αξιοθαύμαστο που θέλεις να αποχωριστείς όλα αυτά τα καταπληκτικά πράγματα», είπε και κοίταξε τον γιο μου χαμογελώντας.

«Κανένα πρόβλημα», είπε ο Γιούλιαν, ανταποδίδοντάς της το χαμόγελο. «Χαίρομαι που το κάνω». Κι έλεγε αλήθεια. Ήταν μεν δική μου ιδέα να ξεσκαρτάρει μία φορά τον χρόνο το δωμάτιό του, προτού καταφθάσουν καινούρια παιχνίδια στα γενέθλιά του. Είχε συμφωνήσει όμως αμέσως.

«Κερδίζουμε χώρο και κάνουμε και μια καλή πράξη!» επανέλαβε τα λόγια μου και έπιασε αμέσως δουλειά. Κι έτσι

προέκυψε η «Ημέρα Λιακάδας», όπως τη λέγαμε. Η ημέρα που πατέρας και γιος ξεκινούσαν να πάνε στο Νοσοκομείο Παίδων τα παιχνίδια που δεν χρειάζονταν πια και να τα μοιράσουν στους μικρούς ασθενείς.

«Αυτό θα άρεσε πολύ στον Τιμ», είπε η νοσοκόμα χαμογελώντας και ξανάβαλε τον Spider-Man μαζί με τα άλλα παιχνίδια. Έπειτα μας αποχαιρέτησε και έφυγε.

Την ακολούθησα με το βλέμμα μου και με κατάπληξη κατάλαβα ότι με δυσκολία είχα καταφέρει να συγκρατήσω τα δάκρυά μου.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε ο Γιούλιαν και με κοίταξε. Είχε ήδη συνηθίσει ότι ο πατέρας του έβαζε πολύ εύκολα τα κλάματα μόλις έμπαινε στον σταθμό Λιακάδας στον δεύτερο όροφο. Ο ίδιος δεν είχε κλάψει ποτέ μέχρι τώρα. Ίσως επειδή ο θάνατος ήταν ακόμη για κείνον τόσο μακρινός και αδιανόητος. Για μένα, ωστόσο, το Νοσοκομείο Παίδων για ανίατες περιπτώσεις παιδιών στο τελευταίο στάδιο ήταν ένα περιβάλλον που μετά βίας άντεχα. Θα μπορούσε ίσως να υποθέσει κανείς ότι κάποιος που έχει σκοτώσει έναν άνθρωπο θα ήταν κάπως αναισθητός – ιδιαίτερα επειδή, αφότου μπήκα σε διαθεσιμότητα από την αστυνομία, κέρδιζα τα προς το ζην ως αστυνομικός ρεπόρτερ. Εδώ και τέσσερα χρόνια δούλευα για τη μεγαλύτερη και επομένως πιο αιμοχαρή εφημερίδα της πόλης και στο μεταξύ είχα κάνει ένα καλό όνομα με τα ρεπορτάζ μου σχετικά με τα πιο φρικτά εγκλήματα βίας στη Γερμανία. Όμως, όσο περισσότερο έγραφα για τις τρομερές φρικαλεότητες αυτού του κόσμου, τόσο λιγότερο πρόθυμος ήμουν να αποδεχτώ τον θάνατο. Και μάλιστα όταν επρόκειτο για τον θάνατο αθώων παιδιών, που έπασχαν από λευχαιμία, καρδιακή ανεπάρκεια ή από το σύνδρομο Οντίν.

Τιμ!

«Έτσι έλεγαν το αγόρι που είχες σώσει τότε, έτσι δεν είναι;»

Έγνεψα καταφατικά και σταμάτησα οριστικά να ψάχνω να βρω το πορτοφόλι μου. Αν ήμουν τυχερός, θα βρισκόταν στο κάθισμα του Βολνο, το πιθανότερο όμως ήταν να το είχα χάσει κάπου.

«Ακριβώς. Δεν είναι αυτό το παιδί όμως. Έχουν απλώς το ίδιο όνομα».

Ο Τιμ, του οποίου την απαγωγή είχα πυροβολήσει τότε, μου έγραφε τακτικά κάρτες τα Χριστούγεννα. Από εκείνες που οι γονείς πιέζουν τα παιδιά τους να γράψουν, με ορθογραφικά και με λέξεις που κανένα παιδί δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ από μόνο του. Κάρτες που τις κολλάς στο ψυγείο και που δεν τους δίνεις σημασία, μέχρι να πέσουν από μόνες τους. Παρ' όλα αυτά, ήταν σημεία ζωής που μου έδειχναν ότι ο Τιμ, παρά τη βαριά του ασθένεια, ζούσε μια λίγο-πολύ κανονική ζωή με τους γονείς του και ότι δεν περνούσε τις τελευταίες του ώρες σε κάποιο νοσοκομείο παιδών.

«Η μαμά λέει ότι από τότε στη γέφυρα δεν είσαι πια ο ίδιος», είπε ο Γιούλιαν και με κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

Τότε στη γέφυρα.

Κάποιες φορές οι λέξεις περιγράφουν ένα ολόκληρο σύμπαν. «Σ' αγαπώ» ή «είμαστε οικογένεια», για παράδειγμα. Ένας συνδυασμός αθών γραμμάτων που δίνουν νόημα στη ζωή σου. Κι έλειπα υπάρχουν φράσεις που αφαιρούν πάλι αυτό το νόημα. Το «τότε στη γέφυρα» ανήκε αμετάκλητα στην τελευταία κατηγορία. Αν δεν ήταν τόσο θλιβερό, θα μπορούσε να γελάσει κανείς με το γεγονός ότι σε οικογενειακό κύκλο συμπεριφερόμασταν σαν χαρακτήρες ενός

μυθιστορήματος με τον Χάρι Πότερ όταν μιλούσαμε για την ξέρις-ποια, αντί να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Η Ανζελίκ, η ψυχικά διαταραγμένη γυναίκα της οποίας αφαίρεσα τη ζωή, είχε γίνει ο προσωπικός μου Βόλντεμορτ.

«Γιούλιαν, πήγαινε στην αίθουσα όπου μας περιμένουν τα παιδιά, εντάξει;» Γονάτισα, ώστε να είμαι στο ύψος των ματιών του. «Θέλω να πάω μια στιγμή να δω αν έχω ξεχάσει το πορτοφόλι μου στο αυτοκίνητο».

Ο Γιούλιαν κούνησε το κεφάλι του χωρίς να μιλήσει.

Τον ακολούθησα με το βλέμμα μου, μέχρι που έστριψε στη γωνία και άκουγα μόνο τον θόρυβο που έκαναν τα αθλητικά του παπούτσια και το σύρσιμο της βαριάς τσάντας.

Μόλις τότε έκανα μεταβολή, έφυγα από το νοσοκομείο και δεν ξαναγύρισα ποτέ.

Κεφάλαιο 82

ΤΟ VOLVO ΗΤΑΝ ΠΑΡΚΑΡΙΣΜΕΝΟ στο χειμωνιάτικο πρωινό μισοσκοτάδο κάτω από μια μεγάλη καστανιά έξω από την κλινική, γι' αυτό έβαλα το κλειδί στη μίζα, ώστε να ανάψει το φωτάκι πάνω από τη θέση του συνοδηγού. Έψαξα παντού: στο πάτωμα, στα πίσω καθίσματα, κάτω από μια στοίβα εφημερίδες δίπλα μου. Δεν υπήρχε κάτι άλλο που να σχαινόμουν τόσο πολύ όσο οι γεμάτες τσέπες του παντελονιού μου όταν οδηγούσα, κι έτσι, πριν κάτσω στο τιμόνι, πετούσα συνήθως τα κλειδιά, το κινητό και το πορτοφόλι στο διπλανό κάθισμα. Ένα τελετουργικό που αυτή τη φορά προφανώς δεν πήρσα. Γιατί εκτός από ένα στυλό και ένα ανοιγμένο κουτάκι τσιγλες δεν βρήκα τίποτε άλλο. Έβαλα τις εφημερίδες κάτω και κοίταξα κι ανάμεσα στις ενώσεις του καθίσματος. Το πορτοφόλι ήταν άφαντο.

Αφού έψαξα για άλλη μια φορά κάτω από τα καθίσματα, άνοιξα το ντουλαπάκι, παρόλο που ήμουν σίγουρος ότι εκεί δεν έβαζα ποτέ τίποτε άλλο εκτός από τον σαρωτή με τον οποίο υπέκλεπτα τον ασύρματο της αστυνομίας. Στην αρχή της καριέρας μου ως ρεπόρτερ ένιωθα ένα τσίμπημα στο στομάχι κάθε φορά που άκουγα τις φωνές των πρώην

συναδέλφων μου. Στο μεταξύ, είχα συνηθίσει ότι δεν ανήκα εκεί. Εκτός αυτού, η Τέα Μπέργκντορφ, η αφεντικίνα μου, μου είχε δώσει τη δουλειά μόνο και μόνο για τις πληροφορίες που διέθετα εκ των έσω. Ήταν ένας άγραφος όρος της σύμβασης εργασίας μου να παρακολουθώ τον ασύρματο της αστυνομίας όποτε ήμουν καθ' οδόν. Ιδιαίτερος σε μέρες όπως αυτή, που περιμέναμε τα χειρότερα. Τα είχα ρυθμίσει έτσι λοιπόν, ώστε ο σαρωτής να μπαίνει σε λειτουργία αμέσως μόλις γύριζα το κλειδί στη μίζα κι έτσι άρχισε να σφυρίζει και να αναβοσβήνει σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο μέσα στο ντουλαπάκι.

Ήμουν έτοιμος να σταματήσω το ψάξιμο και να ξαναγυρίσω επιτέλους στον Γιούλιαν, όταν άκουσα μια φωνή που με έκανε να ξεχάσω αμέσως όλη μου την έννοια για το χαμένο μου πορτοφόλι.

«...Γουέστ Εντ, οδός Κίλερ, γωνία με την παλιά λεωφόρο...»

Κοίταξα στο ντουλαπάκι και μετά δυνάμωσα τον σαρωτή.

«Επαναλαμβάνω. Ένα-μηδέν-επτά στην οδό Κίλερ. Κινητές μονάδες ΣΜ4 επιτόπου».

Το βλέμμα μου έπεσε στο ρολόι του καντράν.

Να πάρει. Όχι πάλι.

Ένα-μηδέν-επτά. Ο επίσημος κωδικός ασυρμάτου για τον εντοπισμό πτώματος.

ΣΜ4.

Ο τέταρτος γύρος του Συλλέκτη Ματιών είχε ξεκινήσει.

Κεφάλαιο 81

(Άλλες 44 ώρες και 38 λεπτά
μέχρι τη λήξη του τελεσιγράφου)

Τομπίας Τράουνσταϊν (9 ετών)

ΣΚΟΤΕΙΝΑ. ΜΑΥΡΟ. ΟΧΙ, δεν ήταν μαύρο.

Δεν είναι η σωστή λέξη.

Δεν ήταν όπως το χρώμα που είχε το καινούριο αυτοκίνητο του μπαμπά. Δεν ήταν ούτε αυτή η σκοτεινά με τις κηλίδες που τρεμοπαίζει στα μάτια μας όταν τα κλείνουμε ξαφνικά. Δεν ήταν ούτε εκείνο το υπόφαιο, μισοσκότεινο μαύρο που ήξερε από τις νυχτερινές πεζοπορίες που έκαναν με την κυρία Κβαντ. Αυτό εδώ ήταν διαφορετικό. Κάπως πιο πυκνό. Πιο τρομακτικό. Σαν να βρισκόταν μέσα σε ένα βαρέλι με πετρέλαιο και να είχε γουρλώσει τα μάτια του.

Ο Τομπίας άνοιξε πάλι τα βλέφαρα.

Τίποτα.

Η σκοτεινή τρύπα γύρω του ήταν πολύ πιο αδιαπέραστη από το δάσος που περιέβαλλε την κατασκήνωση στην οποία είχαν πάει το περασμένο καλοκαίρι με την τάξη του. Αντίθετα απ' ό,τι στο Πόστφεν, εδώ δεν υπήρχε ούτε φεγγαρόφωτο ούτε η λάμψη από τους φακούς, όπου στο κυνήγι

του θησαυρού μέσα στο Γκρούνεβαλντ έψαχναν τον δασικό δρόμο για να βρουν κάποιο γραμματάκι. Εκεί μύριζε χρώμα, φύλλα και σκατά από αγριογούρουνα και η Λέα, η κλασιάρρα, ούτε το χέρι τού κρατούσε ούτε πεταγόταν με κάθε θρόισμα ή τρίζιμο. Ενώ εδώ δεν ακουγόταν κανέναν θόρυβος που θα μπορούσε να τρομάξει τη δίδυμη αδελφή του. Εδώ, όπου κι αν ήταν αυτό το *εδώ*, δεν υπήρχε... *τίποτα*.

Τίποτα, εκτός από τον απέραντο φόβο του ότι έχει παραλύσει. Διότι, παρόλο που ήξερε ότι το σκοτάδι δεν είχε χέρια (έτσι όπως ήξερε από τον δρα Χάρτμαν, τον καθηγητή των Καλλιτεχνικών, ότι το μαύρο δεν ήταν χρώμα, αλλά απλώς η έλλειψη φωτός), ένιωθε ότι το μαύρο τον είχε αρπάζει και τον κρατούσε γερά.

Εξακολουθούσε να μην ξέρει αν ήταν όρθιος ή ξαπλωμένος. Πιθανόν να ήταν κρεμασμένος και με το κεφάλι προς τα κάτω, πράγμα που θα εξηγούσε την πίεση που ένιωθε πίσω από το μέτωπο και τον λόγο για τον οποίο ένιωθε ζαλισμένος. Ή κομμάτια, όπως έλεγε πάντα ο πατέρας του όταν γύριζε από τη δουλειά και πρόσταζε τη μαμά να του γεμίσει την μπανιέρα με νερό.

Ο Τόμπι δεν είχε τολμήσει ποτέ να ρωτήσει τι θα πει τέλος πάντων *κομμάτια*. Στον μπαμπά δεν άρεσε να θέλουν τα παιδιά του να μαθαίνουν πολλά. Αυτό το μάθημα το είχε πάρει στις διακοπές τους. Πριν από δύο χρόνια, στην Ιταλία, όταν την ώρα του δείπνου τόλμησε να ξαναρωτήσει αν το *caldo* σημαίνει πράγματι *κρύο*. Ο μπαμπάς τον είχε συμβουλέψει να σταματήσει επιτέλους τις χαζές ερωτήσεις, και σίγουρα το βλέμμα της μαμάς ήθελε να τον προειδοποιήσει να μην αμφισβητεί τις γνώσεις ιταλικής του πατέρα του. Δεν μπόρεσε όμως να μην παρατηρήσει ότι τότε μάλλον όλες οι

βρύσες στο ξενοδοχείο πρέπει να ήταν χαλασμένες, επειδή από εκείνες που έγραφαν επάνω *caldo* έτρεχε μόνο ζεστό νερό. Το χέρι του πατέρα σηκώθηκε απότομα. Ύστερα από εκείνο το χαστούκι στο εστιατόριο είχε σταματήσει να κάνει τόσο πολλές ερωτήσεις, πράγμα που τώρα, για άλλη μια φορά, αποδεικνυόταν ότι ήταν τρομερό λάθος. Δεν ήξερε τι θα πει *κομμάτια*, δεν είχε ιδέα γιατί ένιωθε τόσο χάλια και γιατί δεν μπορούσε να κινηθεί. Τα πόδια και το κεφάλι του έμοιαζαν να είναι πιασμένα σε μια μέγγενη και τα χέρια του δεν τα αισθανόταν πια. *Όχι, λάθος*. Τα ένιωθε μόνο μέχρι τους ώμους, και ίσως και λίγο πιο κάτω, σαν να έπαιζε «τσουκνίδες» με τον καλύτερό του φίλο, τον Κέβιν. Ο Κέβιν, αυτός ο καυχησιάρης, που λεγόταν Κόνραντ στην πραγματικότητα, αλλά που απειλούσε να σπάσει στο ξύλο οποιονδήποτε τον φώναζε με αυτό το «αδερφίστικο» όνομα.

Κέβιν, Κόνραντ, κωλόπαιδο...

Τα πάντα κάτω από τους αγκώνες, εκείνα τα σημεία δηλαδή που κανονικά ήταν δεξιά κι αριστερά του, κουνιούνταν ή κρέμονταν, οι αντιβραχίονες, οι καρποί του, οι παλάμες του (να πάρει, πού είναι τα χέρια μου;) – όλα αυτά είχαν εξαφανιστεί.

Ήθελε να ουρλιάξει, το στόμα του όμως ήταν πολύ στεγνό, όπως και όλος του ο φάρυγγας. Το μόνο που κατάφερε να αρθρώσει ήταν ένα μίζερο κρώξιμο.

Γιατί δεν πονάω; Γιατί δεν κολυμπάω στο αίμα, αν τα χέρια μου είναι κομμένα; Ακρωτηριασμένα, ή όπως αλλιώς λέγεται. Να πάρει, δεν ρώτησα καν.

Μια μπαγάτιακη μυρωδιά έφτασε στη μύτη του Τόμπι, γλυκερή σαν ταγκό βούτυρο, σε καμία περίπτωση τόσο έντονη όμως. Πέρασε ένα διάστημα μέχρι να καταλάβει ότι η μέγγενη

στην οποία τον είχαν μαγκώσει πρέπει να περιβαλλόταν από τοίχους που αντανακλούσαν στο πρόσωπό του τη δύσσομη ανάσα του. Ακόμα μεγαλύτερο διάστημα χρειάστηκε μέχρι, προς τεράστια ανακούφισή του, να ξαναβρεί τα χέρια του. Ακριβώς κάτω από την πλάτη του.

Με έχουν δέσει. Όχι, λάθος. Με έχουν μαγκώσει.

Οι σκέψεις τώρα διαδέχονταν ραγδαία η μία την άλλη.

Σε κάθε περίπτωση, είμαι ξαπλωμένος πάνω στα χέρια μου.

Προσπάθησε πυρετωδώς να σκεφτεί ποιο ήταν το τελευταίο πράγμα που είχε κάνει πριν μπει εδώ μέσα. Εδώ, σ' αυτό το τίποτα. Στο κεφάλι του όμως ανεβοκατέβαινε ένα κύμα πόνου, που έμοιαζε να έχει ξεπλύνει τη μνήμη του. Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν ότι το βράδυ έπαιζαν τένις στο σαλόνι με αυτό το ηλίθιο ηλεκτρονικό παιχνίδι, όπου έπρεπε να χοροπηδάς σαν χαζός μπροστά στην τηλεόραση και στο οποίο κέρδιζε πάντα η Λέα. Μετά η μαμά τους έστειλε για ύπνο. Και τώρα βρισκόταν εδώ. Εδώ, σ' αυτό το τίποτα.

Ο Τόμπι κατάπτε, και ξαφνικά ο φόβος του έγινε ακόμα μεγαλύτερος. Τόσο μεγάλος, που δεν κατάλαβε το δύσσομο ρυάκι ανάμεσα στα πόδια του. Ο φόβος ότι ήταν θαμμένος ζωντανός κατάφερε αυτό που δεν ήταν σε θέση να κάνει πλήρως η στενότητα της αόρατης φυλακής του. Τον παρέλυσε.

Κατάπτε ξανά και σκέφτηκε ότι το σκοτάδι ήταν σαν ζωντανό πλάσμα που μπορούσε να κρατήσει γερά κάποιον και που είχε γεύση μεταλλική όταν το κατάπινες.

Ανακατεύτηκε, όπως τότε στο μακρύ ταξίδι με το αυτοκίνητο, όταν ήθελε να διαβάσει και ο μπαμπάς θύμωσε επειδή έπρεπε να σταματήσουν. Κράτησε την ανάσα του για να μην κάνει εμετό όταν ξαφνικά...

Να πάρει, τι...;

Στριφογύρισε τη γλώσσα στο στόμα του και εντόπισε ένα ξένο σώμα.

Τι στην οργή είν' αυτό;

Το πράγμα εκείνο ήταν κολλημένο στο επάνω μέρος του ουρανίσκου του σαν τσιπς πατάτας που είχε φωλιάσει εκεί. Μόνο που η επιφάνειά του ήταν πιο σταθερή, πιο λεία.

Και πιο κρύα.

Πέρασε τη γλώσσα του πάνω από αυτό το αντικείμενο και ένιωσε να μαζεύεται όλο και περισσότερο σάλιο. Ενστικτωδώς, ανέπνεε μόνο από τη μύτη και συγκράτησε την επιτακτική ανάγκη του να καταπιεί. Για όση ώρα χρειάστηκε μέχρι το ξένο σώμα να ξεκολλήσει με έναν σιγανό θόρυβο από τον ουρανίσκο του και να πέσει στη γλώσσα του.

Και τότε κατάλαβε. Ακόμα κι αν δεν θυμόταν πώς είχε βρεθεί εδώ, ποιος τον είχε φέρει και τον είχε κρύψει και γιατί τον κρατούσαν αιχμάλωτο, ακόμα κι αν δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι ήταν το σκοτεινό τίποτα που τον περιέβαλλε, τουλάχιστον είχε λύσει αυτό το αίνιγμα.

Ένα νόμισμα.

Προτού πετάξουν τον Τομπίας στο πιο σκοτεινό μπουντρούμι του κόσμου, κάποιος του είχε βάλει στο στόμα ένα νόμισμα.